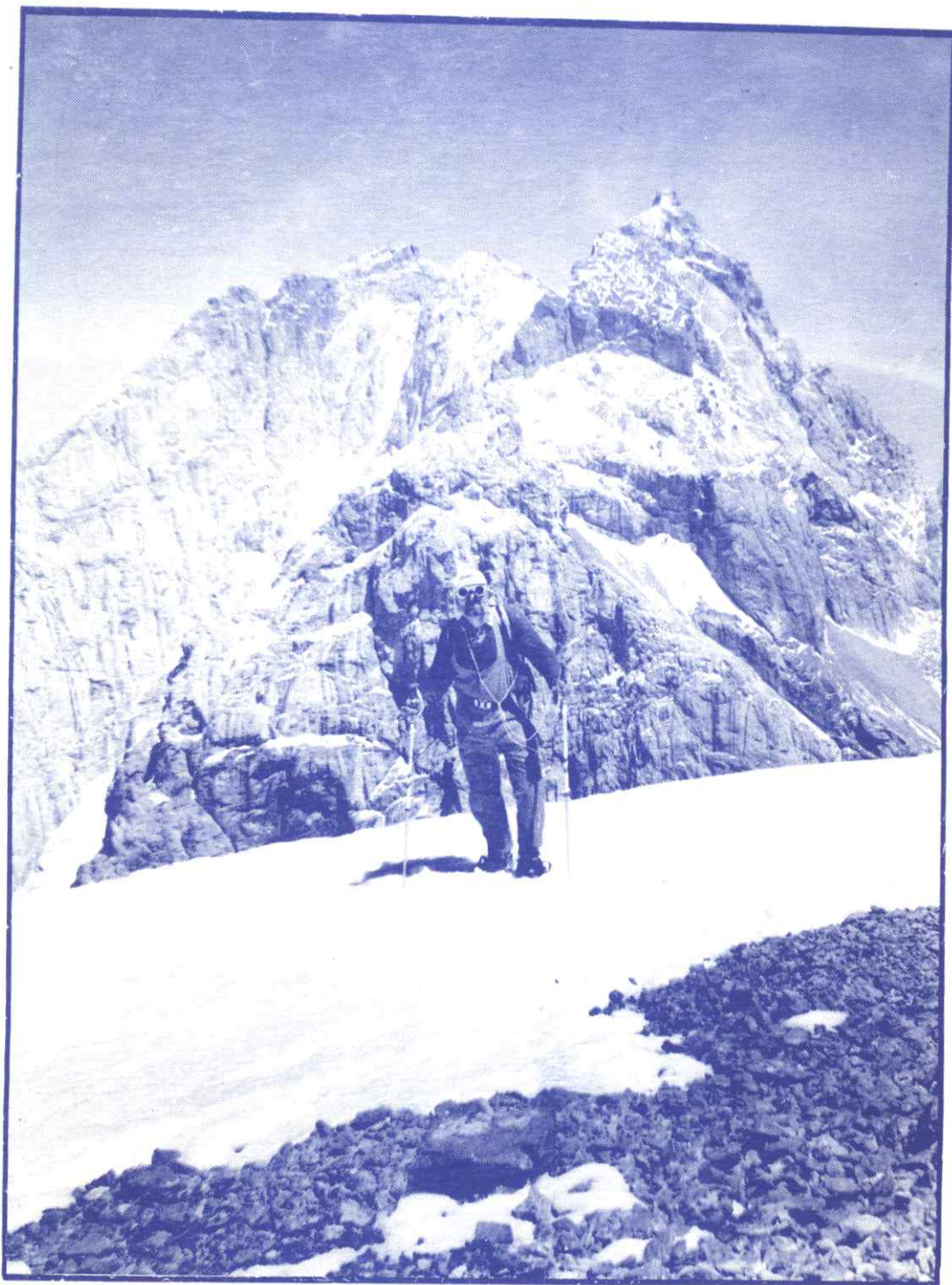
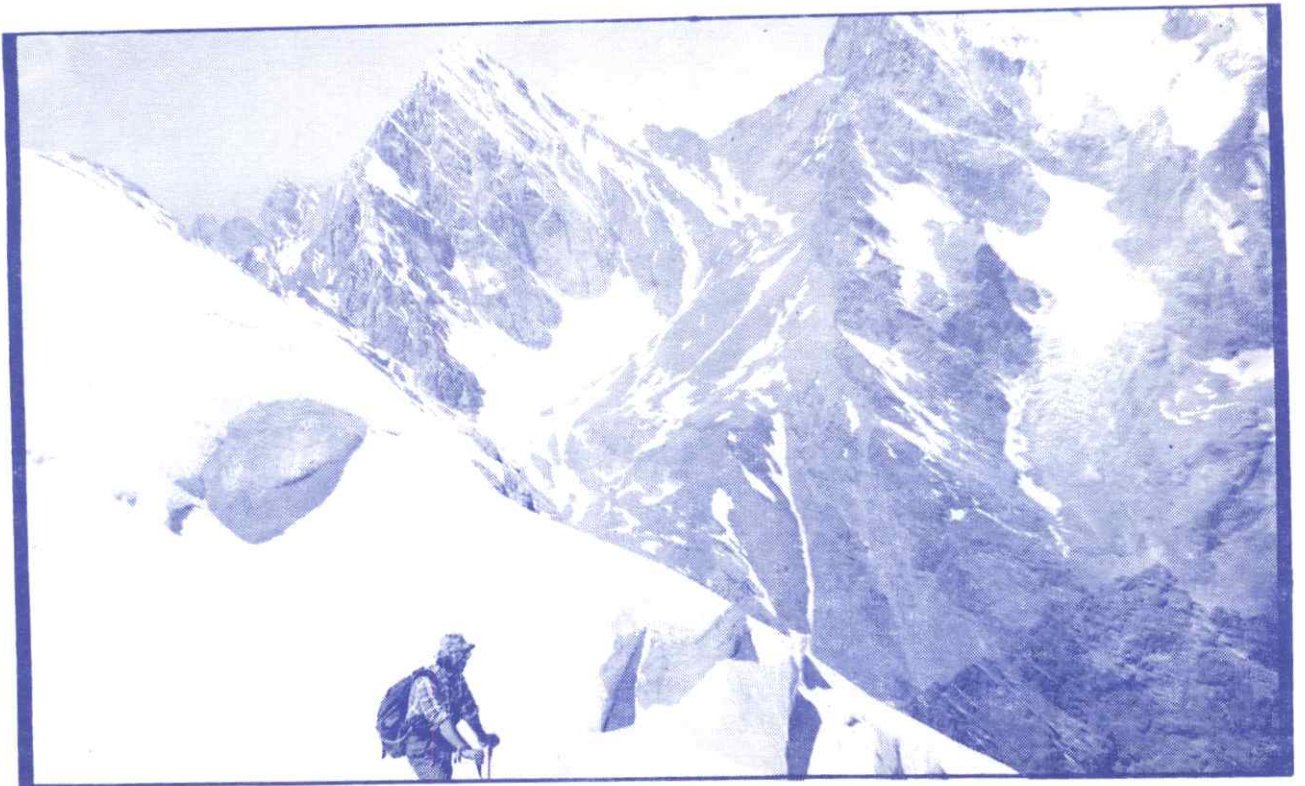

ZPRAVODAJ '89

horolezecký oddíl * t.j. Tesla Žižkov

Horolezecký oddíl
TJ Tesla Žižkov

určeno pro vnitřní potřebu

Obsah

Plán činnosti v roce 1990	2
Oddílové výstupy roku 1989	3
Další významnější výstupy našich skupin v roce 1989	
Oddílový žebříček lezců 1989	4
Jak jsme dovylezli Thorong Ri	5
Reportáž posad na kamoni	7
Smrt někdy přišetě...	9
Jak jsem přišel o vedoucí úlohu	
Rok s rokem se sešel	11
Dědeci v nových stěnách aneb pozvánka do Příhráz	12
Žlutá hraha - sen a skutečnost	13
Pohledy z cesty do země fjordů, hor a jezer	15

P L Á N Č I N N O S T I V R O C E 1990

leden	1.-7. Krkonošský lyžařský maratón /Kordík/ 20.-21. Kozákovský ledopád /Hloušek/
únor	10. Črlická padesátka /Kordík/ 18.-19. Oddílový přejezd Krkonoš a Jizerek/Konrád/
březen	1 týden Vysoké Tatry /Pokorný/ 17.-18. Přijetí Sovětských horolezců /Šindelář/
duben	7.-8. NDR Jesko Rathan /Hloušek/ 14.-15. Suché vršky
květen	4.-6. Horolezecké jaro v Adršpachu /Černák/ 19.-20. Pivcovské skály /Bajdl/ 15.-30. Kopa SSSR /Kamen/ květen-červenec USA Socialisté hory /Doubrava/
červen	2.-3. Prácheňsko /Hloušek/ 16.-17. Ledový štít v Adršpachu /Pokorný/
červenec	1.-2. týden Vysoké Tatry /Kamen/ 14.-15. Pivcovské skály /Bajdl/ 15.-15.8. Kopa /Pokorný/
srpen	1.-4. týden Vysoké Tatry /Kamen/ 11.-12. Prácheňsko /Hloušek/ 13.-14. Prácheňsko /Pokorný/
září	1.-3. Prácheňsko v Adršpachu /Kamen/ 15.-16. Prácheňsko /Bajdl/
říjen	6.-7. Prácheňsko /Hloušek/ 13.-14. Prácheňsko /Doubrava/
listopad	3.-4. Prácheňsko /Konrád/ 17.-18. Prácheňsko /Hloušek/
prosince	1.-2. Prácheňsko /Hloušek/ 24.-25. Prácheňsko /Hloušek/

Průběžná činnost

- 1/ Individuální a skupinová činnost /všichni členové/
- 2/ Kondiční přípravu v tělocvičně /Vojtěch/
- 3/ Škvalitnější členové - účast na výcviku na získání nových výkonostních tříd /všechny/
- 4/ Výcholení nových cvičitelů /Hloušek, Černák/
- 5/ Plnění odstavku zdatnosti /Kamen/
- 6/ Účast na akcích SV 18 ČSTV /výbor/
- 7/ Dárcovství krve /Konrád/
- 8/ Propagační činnost /Kamen/

Plán schůzí

Členské schůze - 3., 6., 9. a 11. měsíc, poslední pondělí v měsíci v 18,00 v zasedací místnosti TJ Tesla Žižkov

Výroční členská schůze leden 1991 /termín bude upřesněn/

Výborové schůze- operativně dle potřeby

ODDÍLOVÉ VÝSTUPY ROKU 1989

Pískovcové oblasti a cvičné skály

Hladká /Příhrazy/ - "Manekýna" - IMc - Prvovýstup Míla Staněk
/L. Stejskal, J. Janoušek/

Vysoké Tatry

Vysoká- Žlebem ze SV - V /zima/ Vláša Sojka /V. Svatoš/

Zahraniční skálolezecké terény

Kryn- Parus - J. stěna - 5b Křemen, Pokorný

Zahraniční hory do 3000 m

Dolomity- Preussura- Südostwand -VII Míla Staněk /hosté/

Zahraniční hory nad 3000 m

AK-su - Malý Iskander /4520m/ JV stěna- V Vláša Sojka /Slanina/

DALŠÍ VÝZNAMNĚJŠÍ VÝSTUPY NAŠICH ČLENŮ V ROCE 1989

AK-su

Pik Blegina/4660 m/ Za sedla Akčubek - II Sojka, Svatoš, Slanina

Pik Orozbekova /5011 m / S. Itana -IV Sojka, Slanina, Svatoš

Pik 50-let Moskevských sportaklád /4690 m/ Z hřeben/ - II
Sojka, Svatoš, Slanina

Fanské hory

Pik energie - IIb

Zemok - IIb

Pajchamber - IIIa

Čantarga V vrchol - IIIa

Fagitat

Pik Severnyj

Graluleta

na jednotlivé vrcholy vystoupily jednotlivě členové výpravy ve složení
Vojtěch, Beneš, Hedbal, Jirán, Strojček, Míxa, Drahoňovský, Vítek,
Jiříčka, Kindl M.,

Krymské Alpy

Parus - L pilíř 5a

P pilíř 5a obě Křemen, Pokorný

Pískovcové oblasti

Prvovýstupy: /Příhrazy a Drábské světničky

Okraj proti Měsíční- Bouřlivá VII

Garota - Květinová VII

Strážní věž - Italská specialita VIIb

Večerní věž - Karlovarský porcelán VII

Sloup - Druhá premiéra VIIc

L.Stejskal/

vše M. Staněk a/J. Janoušek,

Přelety:

Hřensko-Sluj čekých bratř - Horizontální pracovník V. Sojka
 Drábské světničky- Bludiště- Nebeňkova spára- VIIIb Sojka, Hejtmánek
 Balustráda Balustráda- Orpuzau -Ka Staněk, Stejskal
 Dráb-Žir IXb M. Staněk, L. Stejskal
 Kočka - Wildeck VIIIb M. Staněk, L. Stejskal

ODDÍLOVÝ ŽEBŘÍČEK LEZCŮ 1989

	v lehovny	ovičné	body
1/ Sojka	6	330	1228
2/ Staněk	1	177	1378
3/ Vojtěch	6	123	1342
4/ Zviřecí		182	1279
5/ Hybner	6	177	1275
6/ Olšar	6	185	1085
7/ Pokorný	9	127	1014
8/ Kindl M.	6	12	910
9/ Křemen	5	73	609
10/ Tomek		130	388
11/ Konrád		64	212
12/ Venclík		28	155
13/ Doubrava	2	36	128
14/ Hlaváček		42	115
15/ Machaň		27	112
16/ Šindelář	4	10	63
17/ Kordík		14	52
18/ Hloušek		8	39
19/ Novotný		7	35

Vojta Žák

Severozápadně od hlavního města Lathmandu se rozkládá mohutný himalájský masív Annapuren. Turistický průvodce rozepisuje cestu kolem něho na zhruba 25 dní chůze. Trek je možno uskutečnit v obou směrech, jak od východu kolem severních stěn k západu, tak naopak od jihu údolím řeky Kali-Gandaki. V obou případech se masív přechází v sedle Thorong, ve výši 5 400 m n.v., ležícím v západní části pohoří. Název sedla je odvozen od stejnojmenné hory Thorong Ri, vysoké téměř 6 500 m.

V trekařských příručkách je tento kopec zařazen v přehledu ne-problémových turistických výstupů. Z předem získaných informací jsme jsme však věděli, že Thorong Ri peak není místo, kam chodí místní báby s nůšemi sbírat jačí lívance. Podle toho vypadalo i naše vybavení přesahující celkovou hmotností 20 kg: lezečské stany "Gera", speciálně šité sáňky pytle, plastické boty kotlochy či Dachsteiny, lana, ledovcové skočky, jídlo ... Otázkou jenom bylo, kdo to všechno pod kopec odnese.

První jednání s nosiči probíhalo na roste klasicky: 70 Rp za práci, 30 Rp za jídlo, 10 Rp za nocleh - nebo zvláštní stan, a tomu pojištění, protože bílý sněh je na přírodním území neobvyklý. 130 rupií za den, minimálně tři nosiči, krát nejméně 22 dní ... tolik peněz přece nevyhodil! Jarda, báby na rukama - a již druhý den jsme v "hořáku", o čemž i doslova. Nebýtovky intenzivně namáhané při vydatné činnosti před odjezdem rekli svoje. "Jarda si v první vesnici lehnout a za čtyřicet tisíc koupit, jak se horí mraky. To měsíce se to spraví. Jarda zast zastala v Lathmandu, alychom snížili váhu", sdělilo mi naše dvočlenné lékařské konsilium. "Bez látky by to bylo slo". Tri kerové a tablety brufeninu porohli odsouvat řešení problému. Za "porouch" 130 Rp na den (a osoru!) si natočili na hřbet moje a číst ostatních zavazadel. Další začali mít totiž pocit, že by měli svůj cíle přispět ke zlepšení tíživé finanční situace obyvatel rekli. To vyslovo. A tak o hůlčičkách, cestě křivé - blíz k Annapurne!

Další den si pro měme řekl zase Jura, že nemusí všechno vidět, a také neviděl. Spolek mráků posturalé do duhili vláda, Ota, Milda a Luboš - všichni s očima. Zněta, který si první porohil právě Jura. Přesto cesta radostně obíhala. Po třech devíti dnech jsme dorazili do Thorong base campu - osamocené chýše pod sedlem Thorong. Cena vařených brambor kolitila stoupla na dvojnásobek, cena rýže překročila částku 20,- Kčs za pět lžic. Jenom nosiči byli se svými stopadesáti na den spokojeni. Postávlovali ani neřídali o mimořádný lakšiš. Když jsme se později rozcházeli, bylo patrné, že na nás ludou vzpomínat v dobrém.

Cesta z base campu do sedla trvá podle Jury a Oty dvě hodiny, podle mě tři, podle Luboše pět. Průvodce informuje, že jde o převýšení 1 000 m, podle nosičů tam žádný kopec vlastně není ...

Západní stěna Thorong peaku, která smadá do sedla Thorong, je parádní zeď s výraznou sněhovou policí ve své dolní třetině. Podle rad Australana, který šlapal himalájské pěšiny už podesáté, musíme doleva, přes ledovcové pole a po severozápadním hřebeně na vrchol. Také lakké!

Kolem třetí odpoledne se scházíme všichni v sedle u výrazné kamenné pyramidy, která slouží spolu s dalšími jako orientační bod ve výši 5 415 m. ločasí, místo a výška vyvolávají skepsi. Zezdola se ženou mraky, fičí vítr, ponorková nemoc hrozí vypuknutím. V sedle kupodivu není sníh, plně holých kamenů na náladě nepřidají. Scházíme ke dvěma jezírkům, blíz ke konci. Jenom Milda s Otou mají

uvolnila sněhovou lavinku, porušila kotvení a strhla stan s věcmi do některé průrvy pod námi. Moc nemluvíme. Po několika nadávkách se uzavíráme do sebe, každému je jasné, že letos už v Himálajích žádné zázraky ani rekordy lámat nebudeme.

Jediní, kdo neztratili náladu, jsou nosiči, kteří zůstali stranou od stěny v dostatečné vzdálenosti od sněhových převisů, brebentí si tou svou hatmatilkou, které my však stejně nerozumíme.

Přechází zpátky k jezerům, šerpům nakládáme "co zbylo" a v Jurových šlápějích začínáme scházet na jižní stranu masívu Annapuren. Na turistické cestě se parta trhá, v ulze můjme stany výcvikového tábora nepálských horských střelců a každý na vlastní pěst přichází v odpoledních hodinách do Nuktimatu, vyhlášeného to místa poutníků všech věr. S naší vírou je to ovšem horší. Podle názvu nejbližšího "hotelu" zjišťujeme, že jsme už u severního pólu. To zase není tak špatný výkon. Před dveřmi stojí Otáv kletr, znamení pro ostatní, že zde táboříme.

Doktoři mezitím odešli se vzkazem "počkáme na vás v další vesnici". Nuktimath a zřejmě i naše společnost se jim jaksi nelíbila. Po chvíli handrkování v hotelu uznávají nosiči, že na to, abychom platili za nošení poloprázdných pytlů, radíme a přijímají "rozvážání pracovní salouvy". Jáť rupek na ošklivěnou - Good luck - a mizí též. Nepříjemnost, však ještě daleko není konec. Nilda, za chvíli i Ota si bez ustání erou oči a nakonec nasazují - vzdálení den pochodu od nejbližšího ledovce - travě ledovcové brýle a po nějaké době přestávají vidět úplně. Jestli, který se suází situaci vylepšit nahádkou rundy rakši - koňalky a ryne, je odřítnut oběma "slepci" slovy: "Co kdybychom po ní oslepli?" Polest a pálení v očích se stále stupňuje a tady už jde všechna leprace stranou. Doktoři jsou pryč a z nás nikdo nemá tušení, zda se to vrátí oční zánět, který nás postihl na počátku cesty, nebo zda se jedná o sněžnou slabost. Ani jeden z nich si totiž při sestupu ze sedla travě brýle nevzal. Po mizerné noci strávené obavami, co bude dál, se obou marodů ujímají trekačky - židovky, které míří opačným směrem. Roni a Rivi ukončily převě vojenskou službu, která je v Izraeli povinná pro obě pohlaví, a vyrazily si do světa s představami naprosto odlišnými od našich. "Chvíli budete tady, chvíli v Thajsku a mezitím si rozmyslíme, co budete dělat dál. Asi studovat, ale zatím není kam spěchat. Když se do roka vrátíte, bude to tak akorát..."

Klukům přikládají obklady z čaje, jakousi mast a spolu s hospodským tvrdí, že zítra to už bude daleko lepší. A opravdu bylo. Nejenom druhý den, ale skoro všechny, které jsou v tu chvíli měli ještě před sebou.

REPORTÁŽ PSANÁ NA KAMENI

M. Vojtěch

Čpavý dým stoupá z ohniště posledních odpadků do korun velebných arč, nastává smíření s koncem. Hlavami kamarádů táhne film tří týdnů, nabitých dojmy a zážitky, které se valily v protikladech jako zdejší bystřiny, jejichž mohutný tok mizí v zemi, aby náhle nepochopitelně vyrazil někde úplně jinde ...

... příjemný let z Prahy a převoz přes Moskvu usnadněný díky kamarádům. Termocný vztek na Aeroflot a jeho neschopnost potvrdit již OK potvrzených deset, dvacet či třicet letenek, vidíte přátelé z Vyšehradu z VŠ i jiní! Koc na transitu, někdo dvě, jiný tři ...

Přívětivé prostředí Alpbázy a radost ze snadného sjednání dopravy do Banek pomocí podcizelé organizace Turist, vystřídaná nejčernějším humorem, když jsme vyklopeni z auta 30 km před cílem - řidič se bojí - osel dál nepůjde. Biblická vesnice Pasrud, kde marně sháníme nákladák, tragikomické střetnutí s KVB mužikem, jemuž jsme zprznili ženu fotografováním, smlouvání s molokovozem.

Konečně v BAST u Alaudinských jezer, vynáška a déšť, konečné pohoda ve stanu. Další rána osudu, stěhovat, stěhovat, prý by nás tu okradli. Musíme jít, na určené místo, na dohled. Stěhujeme v největším lijáku, tlak krve stoupá v tepnách.

Nejde spát, noční táborový randál, už se modernizují i zde - opilci, čůzy, exhibicionisté různých druhů a pohlaví, funkcionáři a bývalí sportovci plodí rozličný bluk, ze kterého navýsost vyniká šílené ujáknání přes celé jezero, nejprve důkaz sebeuspokojení z vlastní existence. K tomu se přidává sarad ze všudypřítomných ovčích výkalů, násobící rybní z prachu cest, časový posun, nejde spát, ach spát.

Utěci do hor, honem nahoru, konečně krása. Louky pod Čapdarou, dobromyslné kravky strašlivého vzrůstu a nahoře sedlo s kytičkami a hned zase bouře, déšť, útek dolů, imo nejteplejší a nejsušší horry Asie o solě dývají vědět, Adam-Tuš, neboli Bratr Matterhornu se tváří zle, "leťonky" ještě hůře.

Noční rámas lidí a opoidí, stěhot kavek, strak a poštolek v korunách arc. ryčů nahoru. Uspořádání svahy do terasck zemětřesením, arazek, vodou a kopýtky dobytka a strašné hlady řídivého materiálu, neuspokojitelného snad ničím, ryši kopýtky určitě ne! Ta chůze! Ter. ředněná záhonu ani krok! Malý okamžik radosti nahoře, už se neausí supět dál, záchrana kamarádů z Bena v bouře a lijáku a zase trávení zpět. Zase odpočinek, bez spánku posilujícího, ale tahného a otupujícího. rámas a divné zvyky cizího světa, který se spontánně vytvořil v jezeru mezi obchodníky a mnohých jiných vutahů.

Aklimatizace skončila, konečně definitivně vzhůru do světa hor a skal, nekonečné stoupání s drtivým třesenem na zádech, kdy už tak rozhodně se vyletely se stávají velmi nespisovně. Konečně stavíme poněkud lepší, daleko lepší, vlnách se nase činí, zima, bouřky, lijáky, srážení a ředněná záhonu ani krok! Malý okamžik radosti nahoře, už se neausí supět dál, záchrana kamarádů z Bena v bouře a lijáku a zase trávení zpět. Zase odpočinek, bez spánku posilujícího, ale tahného a otupujícího. rámas a divné zvyky cizího světa, který se spontánně vytvořil v jezeru mezi obchodníky a mnohých jiných vutahů.

Horry jsou deště, déšť, ale klidná! Nekonečné ledovce s roztrředlým povrchem, neorné skály, mti a baldy ko ení, které drží ve výškách jen náhodou. Částa, někdy z dálky, blízká - dlažky zasazené tu v jíl, tu v balce. ledovce tvrdý a krazivý a pase roztrředlý. Cesta řáditelská, náhle zas stráá, že nelze popadnout dech. Mráz a slunce, zima a teplo. lastre kotré boty a kalhoty a teplíčko spacáku. Zrození potů. Na rostrad ledovce během několika minut, se salvami kamení na oslavu a nase zánik říčky v šíleném ledovcovém chřtánu v podzemí. Tak je tíra za térou.

Tělo, navíc již dosti zvětšelé, se brání stále víc. A tak přišel čas opustit naše milé úbočiště v kouzelném světě hor. Je nutno sestoupit k Alaudinským jezerům, k předvoji civilizace, zde zastoupené pestrrou směsicí, panostikem povalečů a horolezců, turistů a

vexláků, domácích a cizích.

Oheň už dohořívá, zítra se vydáme stezkou, která po mnohých proměnách nás dovede do zmatků toho, čemu říkáme evropská civilizace, ale hlavně domů ... domů!!!

Fanské hory
Aluadinské jezero
25.7.1989

SNAD NĚKDY PŘÍŠTĚ ...

Vláďa Sojka

Byli jsme v dolině Ak-su. Je tam spousta pěkných kopců se spoustou pěkných cest. Jenže to všechno bylo zapadané sněhem a poteklý ledem. Počasí se nám prostě nevydařilo. Ráno slunce, ve dvě mraky a ve čtyři déšť a sníh, to byl nejčastější denní kolotoč. Tak se aspoň snažíme vyškrábat se na nějaký ten přístupnější kopec. K orientaci nám slouží dost mizerná mapka oblasti a okolí. Poradit se není s kým, jsme tu sami. Podnikáme ve trojce se Špekem a s Jirkou Svatošem. Aklimatizujeme se nočním výstupem na Pik Dlogina. Potom vyrážíme do sousední doliny Kara-su hranou na Pik Orozbekova. Lezení je většinou hluboký sníh a nahoře pak mixy. Vrchol je skutečná špice, ani se tam všichni tři nevejdeme. Sestup v mlze a sněžení za noc nestojí a zabere nám dost času, takže pod stěnu docházíme pozdě v noci. Jenže bivač s našima spacákama a jídlem nám zatím obsadilo nějaký zvíře a výhrůžně na nás vrčí. Po počátečním ústupu jsme ho zabili kamením a křídlem. Podle místních pastevců to měl být vlk nebo medvěd.

Asi v polovině našeho pobytu se počasí začalo lepšit. Kluci si šli udělat dvoudenní vycházku dolů do vesnice. Já jsem si vyšel na Pik 50-ti moskevských spartakiad. Byl odtud perfektní rozhled do okolí. Zatím slezl trochu sníh ze sklaních stěn a tak jdeme vyvětrat materiál, který do teď nečinně ležel ve stanu. Přidal se k nám ještě Ivoš, a tak jsme si na dvě dvojky vylezli pěknou cestu v JV stěně Malého Islanderu. Bylo to 12 dýlek pěkného lezení, pak kus současně a sněhem do sedla mezi vrcholy, odkud se čtyři dýlky slaňovalo.

Druhý den po sestupu se počasí opět zkažilo, takže byl s lezením definitivně konec. Naše lezecké plány se neuskutečnily, ale tak už to v kopcích chodí. Snad někdy příště ...

JAK JSEM PŘÍŠEL O VEDOUcí ÚLOHU

V. Křemen

Ještě před krátkou dobou jsem pevně třímal z vaší vůle otěže našeho oddílu ve svých rukou. Nebyl jsem sice legislativně nejvyšší funkcionář, ale každý věděl a pocítil, kdo že to má skutečně vedoucí úlohu. Vše jsem dovedně řídil, spolehlivě organizoval, příkladně překonával překážky, oddíl zářivě vzkvétal a já si spravedlivě rozděloval výtěžky naší práce. Vedl jsem oddíl od počátečních

drobných úspěchů ve všemocné Socialistické soutěži spojených sice toliko s čestnými tituly přes pozdější pochvalná poklepaní po rameni k závěrečnému triumfálnímu vítězství spojeného se značnou finanční odměnou v naší tvrdé fakturační měně, kterou jsem si jako nositel odpovědnosti za vynikající práci spravedlivě rozdělil. I přes tyto nepopiratelné úspěchy, srovnatelné vybavení s předními rozvinutými oddíly, vyrovnaný rozpočet a možnost výjezdu movitých prostých členů do libovolných dostupných horstev, se našli i tací elementární podněcovaní mamutími, finanční hojností a ženskými družstvy prohnílymi - tedy nepřátelskými oddíly, kteří tvrdili, že to všechno stojí za výkal. Nemohl jsem s těmito hlasy souhlasit a kategoricky jsem se od nich v četných vystoupeních distancoval. Samozřejmě, dělaly se chyby. Ale taky se našly cesty, jak tyto chyby napravit a ještě rázněji vykročit k touženému cíli - završení Socialistické soutěže, t.j. získání nejvyššího titulu. K tomu vede pouze obětavá práce na mnohých úkolech a přísné dodržování ročního plánu akcí, schůzí, požadované množství hlášení, nástěnek, placení poplatků a skromnost v hospodaření.

Kdyby se totiž dodržoval schválený plán akcí, nedošlo by k účasti některých našich členů na námi neschválených a tedy proti-oddílových akcích (leden, srpen, říjen, listopad) a následná konfrontace sil s napadením pohotovostního oddílu spřátelených sportovců (baseballistů, judistů, karatistů a fotbalistů). Tomu jsem nemohl zabránit, neboť jsem se dle individuálního sportovního plánu stanoveného mně náčelníci politické správy, zúčastnil zájezdů s rodiči a dětmi na venkově. Nemohu tedy pochopit, že ačkoliv jsem s tím prokazatelně neměl nic společného, došlo k destabilizaci situace, jejímž výsledkem bylo vítězství opozičních sil a já přišel o svoji vedoucí úlohu. Toho využili někteří zfanatizovaní členové k četným telefonátům, ve kterých se špinili, pomlouvali a radostně skandovali "Zrusili jsme tě". Když se s tím smířil, nicméně při zvažování různých alternativ řešení včetně "čínské", jsem dospěl k názoru, že pravděpodobněji stačí se tak usí dříve či později vyjít najevo. Proto se stáhnul do domácího lože - jsem též místopředseda a tedy za mělo jen málo lidí - a rozjízdná kampaň ke svobodným volbám. Všechny povinnosti se věci.

Teď se teprve ukáže, kdo má přehlednější lidi. Já již plán přímo geniální a neobjít se jej nedejž. Využiju toho, že jsme oddíl zčásti městský, zčásti venkovský. Mimopražské jsem vždy více podporoval v jejich sportovní činnosti, která je na opravdu vysoké úrovni oproti pražské. Připadám jim, že jsem to byl já, kdo hájil jejich zájmy, vytvářel podmínky pro jejich úroveň a výzvu je tedy, aby šli se mnou - buď jako mí soukromovci nebo alespon v koalici, protože je hodlám v jejich zasloužené výkonnosti dále podporovat.

Nejásajte přátelé. Nebezpečí, že budu mít značné, i když ne absolutní slovo i po svobodných volbách v našem oddíle, není stále ještě zažehnáno. Dokud ode mne nepřevzmete všechny rozhodující funkce ve výboru a nepřesvědčíte věrohodně "majetnou část základny se skalami za humny", že bude třeba přijít s nepopulárními opatřeními - zapojit se aktivně do dění v oddíle, přispět vlastní prací na tvorbu rozpočtu, zapojit se do odborných komisí, funkcí, odborných školení - tedy věcí, které jsou zcela běžné ve všech prosperujících oddílech, je velmi reálná možnost, že vaše pasivita mě opět posadí do sedla. Iroboha nedopusťte to!!

Když ne v oddíle, tak určitě v životě. Žádná velká příležitost nesmí být dvakrát promarněna.

ROK S ROKEM SE SEŠL
(poslední slanění netradičně)

Robert Kessner

Rok s rokem se sešl a já 17. listopadu plánoval odjezd na poslední slanění. Změnil jsem však svoje rozhodnutí a dal přednost shromáždění na Albertově.

O dva dny později jsem si na Národní třídě připjal trikolóru společně s manželkou a dětmi. Také spousta dalších rozhořčených lidí. Všichni víme proč. Do očí se draly slzy, do srdcí odhodlání. Kdo by v této chvíli myslel na sebe, nebo dokonce na lezení.

Po několika vzrušených dnech již trochu uanvený z každodenní přítomnosti na Václaváku jsem s radostí uvítal Martinův návrh, trochu se odreagovat a aspoň na chvíli někam vyrazit. Prosincové počasí ale tomu nápadu moc nepřálo a pokud člověk zrovna někomu netleskal, záblý ho prstíky. Navrhl jsem tedy s ohledem na zimu náhradní akci. Ičkně v teploučku (16°) si slaníme pod zemí do propasti. Skála nadšeně souhlasil, protože se už přes rok s někým podobným ubíhá.

Sobotní prosincové ráno, krátce před vánocemi. Věstředí odobracuji o čelovku a lupary. Ina, čelovkové měrně chci utrátit a kádní na Martina četou novín. Bohužel mají už jen suché mlivo, takže si čtu raději jindřiš. Auto, raf vyjíždí po známé trati a je poslouchám Martinovo vyprávění o Tetřích. To by byla povíčka!

V brněně vystupujeme do kraje svého počasí. zastávka je polepena plakáty, které označují, že hned za nástěží pohoruje studentkou stávkou a provozci informují o politických dění. zatím co trenéři přechodují post a začínají s tím na lazečku, my zůstáváme na prvním místě kromky a kráčíme po ní na malé děti. Občas zařadíme kritkou kaletní vlečku, protože to kladně. leletující sník přídobil i plotno na druhé straně. Do jara se musíme počkat, protože tam jsou ještě nevyřezané děti. Od tedy odbočuje cesta k trati, procházíme tunýlkem a po krátké a klukům výstupu se nacházíme v působivém amfiteátru bývalého lomu, který tu v roce 1866 založil jeho někdejší majitel Adar Tomášek. Při té době vápence byl náhodně objeven vstup do podzemních prostorů, známých jako Tomášková propast. Než Martin vybalí, jdu se podívat, zda jeskyněři neuzaukli vehod do podzemí. Máme štěstí, že můžeme dál. Rozsvěcím čelovku a sunu se do tmavého jícnu. Po deseti či dvanácti metrech dosednu do hořejšího patra propasti a po chvíli i můj mladší kolega. Navazuje další lano a jeho konec mizí v hloubce. Další sestup vede vlnkým komínem připomínajícím vodní skluzavku. Skluzavka nás vyklopila na jakýsi balkónek, pod níž se černá další hlubina a tak raději cvakáme lano s karabinou do nýtu, dá-li se mu ovšem věřit. Martin slanuje do poslední přes dvacet metrů hluboké části tohoto podzemního systému. Na závěr dáváme prolézačku mezi zřícenými skalními bloky a už stojíme oba na dně propasti v hloubce 40 metrů. I když krasová výzdoba není tak bohatá jako jinde, jsme naprosto spokojeni a zaplavují nás obvyklé pocity objevitelů. Nacházíme zde obdolu jakési vrcholové knížky - notýsek zabalený do igelitu. Zapisujeme se a zakládáme zde první podzemní Občanské fórum. Není tu tak pusto, jak by na první pohled zdálo, protože objevujeme několik spících netopýrů. Začíná nám kručet v žaludku a proto se domlouváme o zpáteční cestě vzhůru. Rozhodují se pro použití jumaráů a Martin zase dává přednost lezení po vlhké skále. Jde mi to o něco rychleji a jsem nahoře dřív. Pod převisem se ozývají Martinovy nadávky, že to

klouže a je vše, když mu posílám dolů spelety. Nyní i on vychutnává jeskynářskou techniku a slibuje, že sem přivede vládu Křemena a naučí ho to (těžko - lozu. autora). Jsme opět v horní části propasti. Martin smotává lano a dolůzáme nyní už bez problémů za denním světlem. I v tom je trochu symboliky těchto dnů. Z pochmurné temnoty do veselejší přítomnosti.

V hospodě U Berounky musíme zhodnotit dnešní akci. Odměňujeme se výbornými majesky a pivem. Připíjíme si samozřejmě na zdraví, ale také na svobodu. Vše všem přátelé hodně sportovních úspěchů a nezbytnou dávku štěstí a zdraví. Než se rok s rokem sešel, všechno je úplně jinak. Díky tomu i panu Slavovi!

DĚJEL V PŘÍRODĚ PŘÍRODNÍ ALB - PŘÍRODNÍ DO PŘÍHRAZ

Mila Stará

Je tomu tři tři roky, co jsme znovu objevili sami pro sebe jeden z nejhářejších míst naší země. Totéž jsme celkem s pravidelnou frekvencí navštěvovali i v této zimě. Ido z našinců by nešel do jiných oblastí, sloup a nebo třeba. I nás to sem v minulosti občas táhlo, ale máš rád to je to do oblastí druhých, a to i vzhledem k tomu, že jsme v těchto oblastech 20 minut na kole. Je to pro nás při práci nebo v době na očích a jsou si jakousi výstavou, ale i tímto. Jsou tam i velmi krásné frekventované cesty, a tak se nám to ve větší míře na trochu klidu, pohody a volnosti v práci a v životě.

I toto je naše poslední výstup. V těchto cestách vzniklo několik nových kruhů, které se v těchto oblastech každým rokem se utvářejí a rozvíjejí. Všechno několik velmi hodnotných cest. Poslední z nich je velmi velká a spousta starých tzv. klasických, ale i zlatých kruhů, které se v těchto oblastech s posledními hity.

Ty naše kruhy a kruhy, ale i to, že stojí za to, vylézt si je. Každý kruh vznikl v jednom dni hned dvě. Obě mají na jednom kruhu a jsou stejně významné - kl. VII. Jedná se o cestu "Klasická" na okraj proti Měsíční věži, která je "Klasická" na okraj proti Měsíční věži, je logickým vylezením západní strany kruhu. Mířící je pomocí dvou kruhů a několika slusnějších sádek. Klasická je těžší než dvě předchozí a odpovídá úrovni VII c (VII a - VII b - VII c). Čtvrtý prvovýstup vznikl na Večerní věži, která pro svou charakteristiku materiálu nese název "Klasická" proceřil". Je jištěna jedním kruhem a má klasifikaci VII.

Následující výstup vznikl "Klasická" klasifikace VII c na jedné z dominant řad - sloup. Je to vlastně narovnaný "Rozpěrné cesty". Směr výstupu udává východní hrana. Cesta má tři vlastní kruhy a o prvního kruhu "Rozpěrné" se tyto cesty spojují. Má pěkné vedení a je jen škoda, že materiál netvoří tak tvrdý pís-kovec jako na hrane protější.

Posledním našim snahám tohoto roku je dokončení cest "Klasická", kl. VII c (VII a - VII b - VII c) na věž Hladká, kde jsme obsadili první kruh již na jaře 1981. Totéž následovalo několik neúspěšných pokusů, které končily vždy o kruhu. Zavládly i pochybnosti, zda vůbec je tento směr lezitelný.

Konečně ke konci letošního teplého léta se po dnech zápolení dostavil úspěch. Na třetí pokus Libor přelézá kritický úsek a v uvažovaném místě zavrtává "útočný" borek. Holisák bezpečně jistí a oba ho obdivujeme. Následuje výdech a pak zavrtání druhého borku. Poté slaňuje a vyačňujeme si své pozice. Jsem dobrán do borku, kde osazují druhý kruh. Znovu dobírá a pak pomalu stoupám výš, kde z kruhu po 5-6 metrech opět zavrtávám. Za dvacet minut provádím poslední kosmetické úpravy a cementuji konec díku kruhu... Další dobírání a pokračují dál. Z police pokračují stůnkou. Po dobrých osmi metrech s poslední vyčtla sil zavrtávám, a potom slaňují od dvou borků dobrých 25 metrů. Následuje dvoudenní odpočinek a konečně se rodí vysněná "Manekýna". Osazují čtvrtý kruh, a pak již následují stisky rukou na vrcholu. Všichni jsme spokojeni.

Cesta má strmý sáčr a je vedena podél nevýrazné východní hrany. Ve vrchních partiích se napojuje na "Šimonovu cestu" v místě jejího druhého kruhu. Je vedena v relativně pevném materiálu, ale vyžaduje suchou skálu.

Tam, kde jsme se potili, si jistě snadí pošacknou. No prostě starý kosti ...

ŽLUTÁ HRANA - ČÁST A - ŽLUTÝ ČLOVĚK

MILOŠ ŠINDLĚK

Úvodem nutno říct, že tento příspěvek do letošního Zpravodaje přišel z donucení, neboť námet sám určitě není nic analýzovatného. Za stinný název a rýčoby obsaženou náplní se totiž krývá věc prozaická - obyčejný příběh.

Abych objasnil titul, musím se vrátit deset let zpátky, do doby, kdy jsem "Spiccolo Giallo" na Cimú Piccolu uviděl poprvé. Tehdy byl úspěch už sám výjezd do ka, nad navíc měl pocit, že to, co jsme na tomto zájezdu chtěli vyfotit, to se vylézlo. Přijeli jsme sem, po "Činy" pouze spatřit Cortinu d'Aspezo a nejednou legendou opředené terény, víc už nám také čas a finance nedovolovaly.

Co bych se rožkečoval - kdo neviděl, nepochopí. Žádná fotka není dost dobrá. Taktovka, díváte-li se na ni z Cikána a představíte-li si ji lxx zvětšenou, může připomínat tu svrchovanou eleganci, když se před vámi zjeví opravdu žlutá hrana, závrtná na pozadí modrého nebe, střídavě zakrývaná cáry bílé mlhy. Jistě je ve světových horách víc takových fenoménů, po jejichž spatření vzniká v srdci každého horolezce neodbytná touha, chcete-li, sen. Sny se pak dělí na teoreticky splnitelné a nesplnitelné. Cikán, který měl v té době už průstup touto famózní kantou za sebou, ji hodnotil jako "nádhernou, ale mastnou". Tento fakt při vši úctě i skromnosti řadil "Žlutku" do kategorie těch prvních. Odjížděl jsem poznamenan, a s pocitem, že se těžko kdy vrátím.

Ale časy se mění. Popisovat, proč jsme letos jeli do Itálie a co se nám všechno přihodilo, to by byl jiný příběh. Fakt je, že náš plán nevyklučoval lezení. Avšak moje pocity asi v jednu hodinu v noci na parkovišti u chaty Auronzo byly pravým opakem těch před deseti lety. Nepřálo nám nic. Úřady, počasí ani štěstí. Nebýt pos-

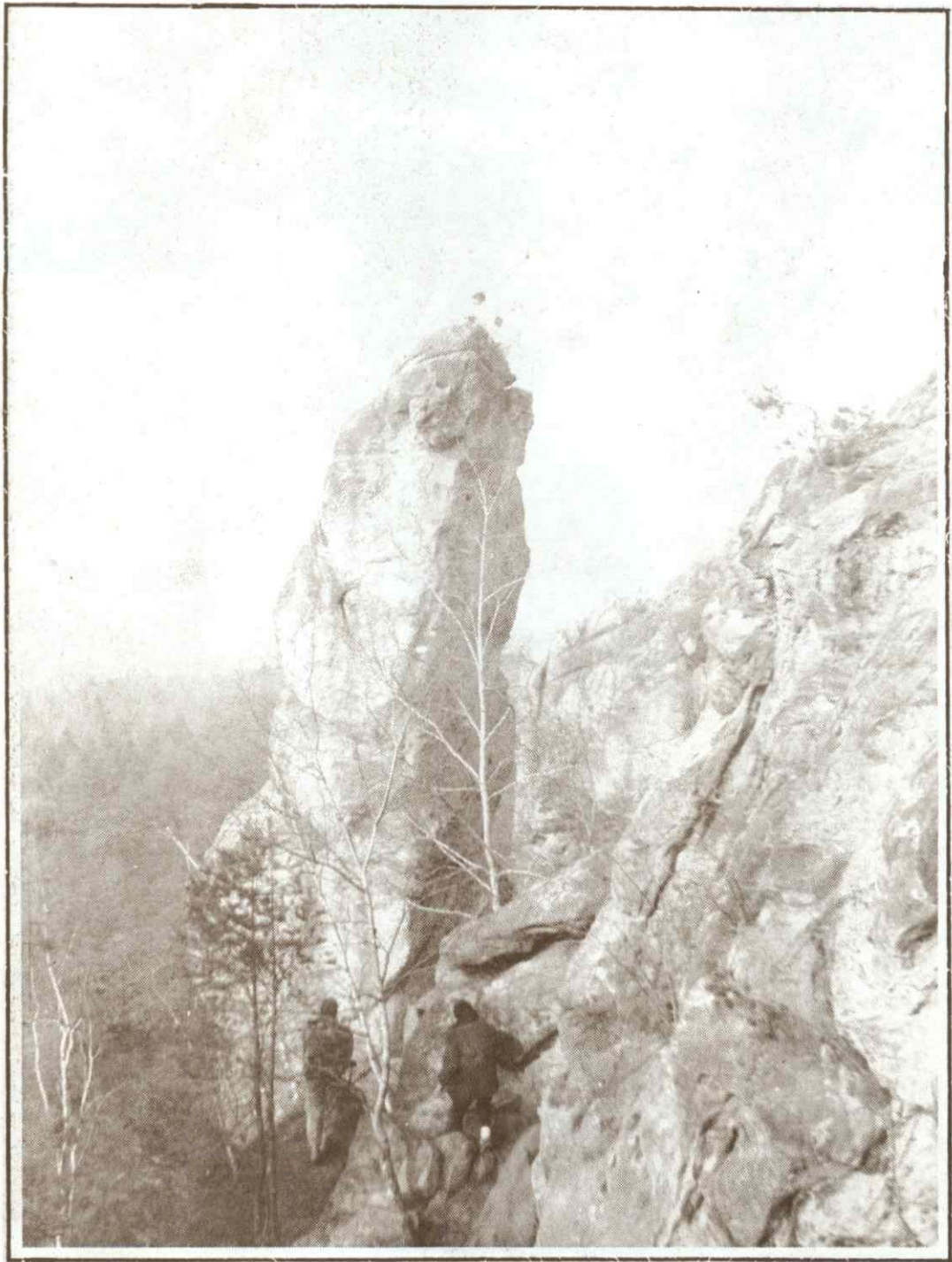
lední láhve kořalky, která nám trochu zvedla morál, asi bychom se v absolutní tmě, mlze a solidním mráziku (je polovina září, výška 2 000 m n. m.) docela obyčejně pohádali. Do rána se měly stát dva zázraky. Hlídač parkoviště a mýtný v jedné osobě měl přehlédnout náš přírůstek a odkudsi se měli zjevit západní alpinisté, netoužící po ničem jiném než po odkoupení našich ledaborů za tvrdou měnu. Obojí bylo nanejvýš nutné, neboť parkovné činí 15 tisíc lir na den, v nádrži našeho favorita je benzínu asi na 100 km a v našich kapsách 0,- DM, neboť tyto byly vydány za nutnou opravu zmíněného fáva. Zázraky se nedějí, takže zatímco hoši jedou s autem dolů, já z částí bágů se vydávám k tábořišti u chaty Lavaredo. Noční mlha snad ještě zhoustla, shazují kletr v místech, kde tuším nad suťovými kuželi nástup. Než vykouřím cigáro, stává se něco zázraku ne nepodobného. Během pěti vteřin se mlha zvedne a zmizí. Zůstává jen šmolkové nebe a závratný žlutý pilíř. Sen se zdá být na dosah.

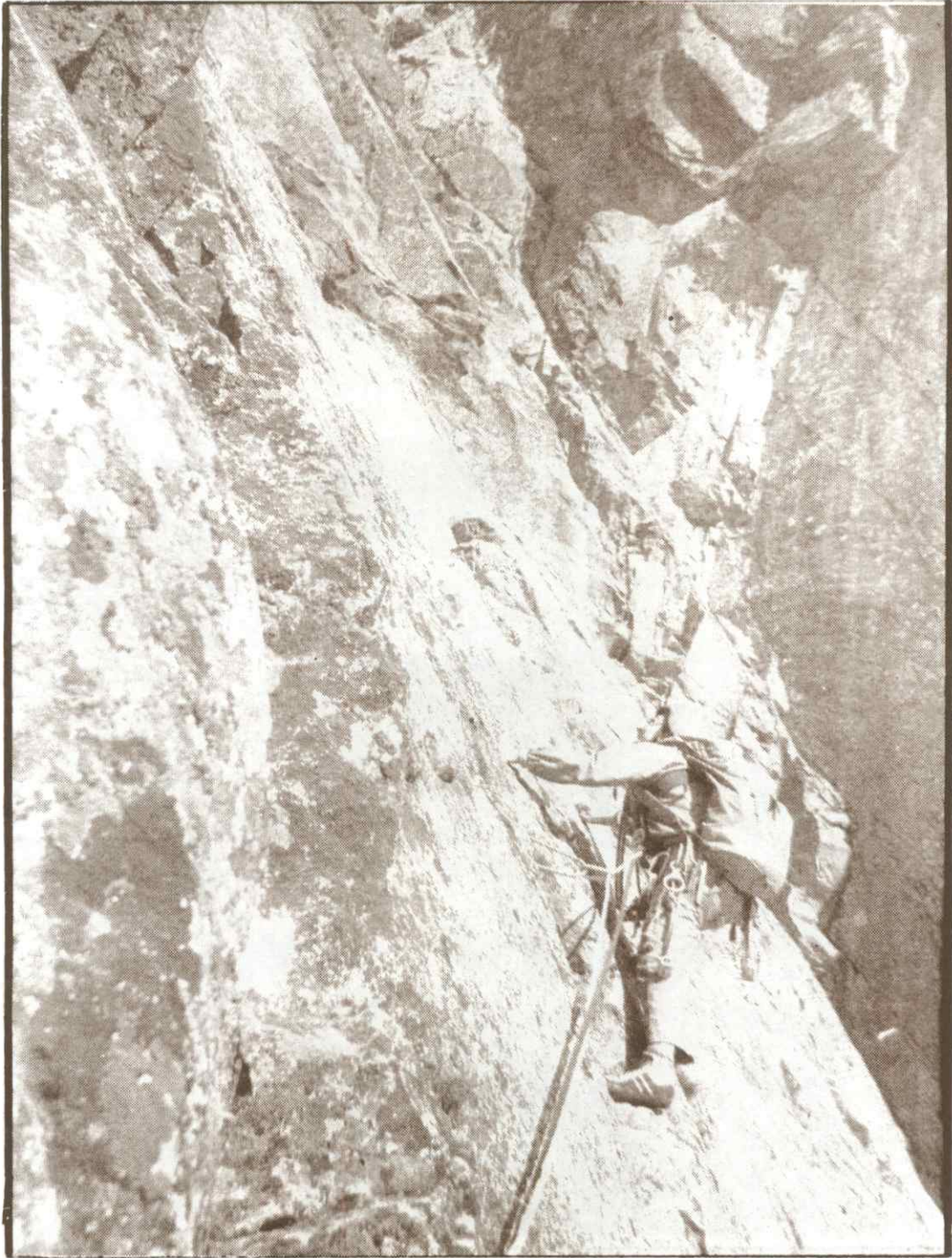
Zbytek dne studujeme cestu pomocí zapůjčeného dalekohledu a německého průvodce. V něm se píše: "Gelbe Kante, Spigolo Giallo, E. Comici, R. Zanotti, 1933, VI (2 místa), VI- a V. Klasické extrémní lezení fantasticky vzdušné a imponující." Fantazie rozpracovává sen o průstupu touto lahůdkou až do konkrétních obrazů: ... v jitřním oparu stoupáme k nástupu, křepce získáváme první metry, dopoledne pod klíčovým místem v horní třetině třisetmetrové hrany krátce odpočíváme a "žereme" expozici, v hřejivých paprscích odpoledního slunce štanďujeme pod poslední délkou. Je popsána - hranou vlevo od spáry na vrchol - III. Rozhýbání předešlým a nebránice se euforii, odvažujeme se a volně stoupáme. Jako dým ... Večer se zatáhlo a začalo pršet.

Kalným ránem připomínajícím ocelovými mraky spíš únor, stoupáme k nástupu. První tři délky mají klasifikaci V+, V+, VI. Nenápadně převislý kout evokuje všechno možné jenom ne pocit křepkosti, spíše úcty k pánu jako byl Emilio Comici, kteří v roce 1933 s kopákem ... A přestože Míla na čelbě stoupá sice zvolna ale téměř bez zastavení, dýchají nám tvrdě na paty dva obstarožní Tyroláci. Když se konečně vyhoupneme na hranu, začíná pršet. Po dalších dvou délkách už se dá říci: v dopolední chumelenici pod místem, odkud se dá poměrně snadno utéct, krátce odpočíváme a "žereme" situaci. Ausstieg? Ukazují celkem plynně nahoru. Nicht, nicht, abstieg!, funí kategoricky Tyrolák. O správnosti tohoto rozhodnutí ani moc nediskutujeme, i když Míla jeví spíš tendenci k pokračování. Sedlo asi tři délky vpravo nad námi má být záchrana, ale když jsme tam, ukazuje se, že místní toho vědí o sestupu tudy tolik co my. Hledáme a hledáme, až nacházíme. Mužíček. Rozhýbání předešlým a nebránice se odevzdanosti, odvažujeme se a volně traverzujeme. Balkón se mění v římsu, římsa v lištu. Strán neztrácí na strmosti, avšak materiál na pevnosti pohříchu ano. Dívám se přes rameno a představuji si, jak lehce by asi člověk klesal, kdyby ... Jako dým? Nakonec nacházíme něco mezi šikmým koutem a rampou, kudy opravdu vede sestup. Na moji žádost znovu vytahujeme špagát, ještě si i 3x slaníme, a je to! Sny jsou krásné, dokud neprocitnete. Odjeli jsme bez druhého pokusu. Věřte, nevěřte, opravdu nás tížily existenční problémy.

Ale šasy se mění. A zdá se, že dostatečně rychle. Dovoďte, abych závěrem vyslovil jednu svou touhu, chcete-li, sen. Rád bych do některého z příštích Zpravodajů napsal článek bez donucení. Mohl by se jmenovat třeba "Žlutá hrana do třetice" ...

POHLEBY Z CESTY DO ZEMĚ FJORDŮ, HOR A JEZER

Ionza Kordík

Už v ranném mládí jsem si o té zemi tvořil představu podle četby knih, ve kterých hlavní hrdinové byli muži vysokí, blondatí a odvážní. Plavili se na otevřených lodích, trávil život v bojích s nepříteli i drsnou přírodou v rozlehlých a nehostinných pustinách. Už tehdy jsem chtěl tuto zemi poznat.

Norsko je jedno z posledních míst Evropy, kde člověk a příroda žijí v harmonickém vztahu. Lesy jsou tu zelené, sníh bílý a voda pitná. A přírodní krásy jinde nevidané.

Protože i další okolnosti byly příznivé, vyrazíme jednoho krásného červeného dne s naší silně přetíženou škodovkou severním směrem k prvním cílům naší cesty.

Opouštíme trajektem oblast reálného socialismu a míříme z Warnemünde dvouhodinovou plavbou do dánského Gedseru. Jsme jedni z mála cestujících, ale ani se nedivíme, že o dopravu není velký zájem. Čtyřnásobná kontrola dokladů, podezřívavé pohledy úředníků a ostražitě hlídky samopalníků a na závěr nucené uložení veskeré východoněmecké měny /prý vrátí při návratu/, vše lemováno spletením ostnatého drátu. To skutečně nejsou nejlepší podmínky pro rozvoj zahraničních styků. Jsme rádi, že je to za námi, a mě to ve světle nově získaných zkušeností o německé důkladnosti tlačí na mysl otázka. A co naše hranice západní, je také tak dobře zabezpečena? Asi bych z toho nespal, ještě že za dvě hodiny přistáváme a já už mám úplně jiné starosti.

Jsem na loď. Se 170 metry délky a 16 000 tunami ji zvládne mezi dospělá. Málem jsme se do ní vešit nedostali, čekáme totiž spokojeně před rozklebenými vraty na odbavení, ale asi si tedy na tyhle věci moc nehrají /danový poplatník práce nebude platit nějaký přebujelý aparát/. Když nás "bezohledně" přesjíždějí místní poměry znalí, pochopíme i my správně návání námořníka a vyjíždíme do podpalubí.

Čeká na nás šestihodinová cesta. Pro majitele devizových prostředků je to cesta plně lákavá. Na Shop nabízí nejrozličnější zboží, výhodnou cenu bez cla, najíst se můžete v Seven Seas restaurant a pak si zatančit v Columbus clubu. Nechť dá přednost zařízení nazývajícím se The Admirál Pubs /pivoce/. Já dávám přednost důkladné prohlídce lodi.

Fronta, jako by z oka vypadla té naší na cokoli, se schází u bežecelního obchodu. Podle beden naplněných lihem nejrozličnějších značek soudím okamžitě, v jakém stylu se bude vyvíjet dnešní plavba. Už v časných večerních hodinách jsme svědky událostí, po kterých nabývám přesvědčení, že usloví "ožralý jako Dár" je nevýstižné a je třeba ho nahradit zcela jednoznačně úslovím "ožralý jako Nór. Je to ovšem pochopitelné. V Norsku jsou dost přísné zákony o zacházení s alkoholem, a tak si příznivci lidové zábavy kupují zpáteční lodní lístek kankolí, často ani nevystupují v cílovém přístavu a věnují se v neutrálních vodách oblíbenému, za mírné ceny v lodních obchodech.

Mě jsou vzhledem ke kupní potenci tyto radosti odeprény, ale západ slunce na širém moři a noční plavba s občas probleskujícím pobřežím Švédska stojí také za zhlédnutí.

První dny pobytu jsou za námi. Máme za sebou několik výletů. Ten nejzajímavější do kraje Telemark jsme završili výstupem na 1833 metrů vysokou Gaustu nedaleko městečka Rjukan, proslulým výrobou těžké vody za poslední války. Údajně je odsud z vrcholu Gausty vidět i šestina země. Moc tomu nevěříme, ale stovky vrcholů jezer a údolí nás přesvědčují. Zdá se, že civilizace se odsud odstěhovala, nebo se snad ještě nepřistěhovala. Iluzi nám berou dvě americké stíhačky, které se odkud-

si vynořily a protáhly tiše nesnesitelným ruchem při průletu snad jen několik desítek metrů pod námi.

Oslo konečně za zády a před námi deset dnů svobodného pohybu. Naše škodovka zatím bez závad míří po silnici E 69 k severu. Pohodu nám zneprůjemňuje jen mýtné, vybírané na některých úsecích. Zprvu se obáváme, že takhle daleko nedojedeme. S uraženou vzdáleností od průmyslového centra země se snižuje i frekvence výběru mýtného až vymizí úplně. Mění se i charakter krajiny, které nabývá stále divočejších podob. Temně modrá jezera prozračená pádovými říekami a vodopády se prolínají v rozsáhlých plochách jehličnatých lesů. Dale fotografické vášně dostávají zelené. Údolím řeky Begay stupáme stále výš k pohorí na obzoru Jokuleggi. Je méně Fagernes prohlédneme rozsáhlý skanzen a mezi přibývajícím vodopády stupáme do oblastí sněhu a ledu. Zimy tu musí být skutečně kruté. Svědčí o tom závěje a více než třímetrových zábran, které tu zastavily; odletel sněhový led v polovině června.

V městečku Borgama prohlédneme jeden z mnoha dřevěných kostelíků, které lemuji naší cestu. Pamatují staré Vikiny a tenhle je podle průvodce snad nejstarší, ze dvacátého století. Se zájmem pozorujeme pár německých turistů, kteří se jezují hluboké rozoulená s vybíráním vstupného do kostelíka. Tak razemí jejich vzrušené němčině, považují to za projev kulturní ignorace dovozců, což u nich doma není možné. Vzpomínám, že ani u nás to možné není, protože vše patří lidu. Rychle provádím přepočít v několika kurzu a ujišťuju, že za vstupné pro dva doma mámo koupit třeba alespoň nádrž benzínu, a tak nám nezbyvá, než se připojit k protestující dvojici a internacionálně a demonstrativně opustit památku.

Ze chvílí jsme u fjordu, který zasahuje do vnitrozemí skoro 200 kilometrů. Ještě stačíme přepočítat, kolik nás stál převoz na Ferryboatu, jako na druhém břehu. Zároveň se ujišťujeme, že začneme "nový" život a už po dobu této dovolené nebudeme nic přepočítávat. Nemuselo by to stát bez vlivu na naše další zdraví.

Tunelové stavitelství v Norsku je na vysoké úrovni. Zajímá mě to nejen pro to, že pracuje v těžké branži, ale i proto, že za nově postavenými tunely bývají půdorysy k fjordům opuštěné silničky, ideální a klidná místa pro zájezdy. To je tu dovoleno všude, repektive tam, kde to není zakázáno, a tak toho s radostí využíváme.

Až dosud nás pojmá příze. Dnešní ráno je však chmurné a naše rozpoležení podčerná. Od moře stoupáme prudkými serpentiniami do pohorí Jotunheimen. Silnice je sice označena jako státní, má ale spíše poměr 1:9 až 1:12 a šířku jen asi čtyři metry, někdy i méně. Od října do června je uzavřena pro nevhodnost, ale teď tu ojedinele potkáváme i kamiony a kroutíme hlavami nad schopnostmi jejich řidičů srovnat ta monstra do té klikaté cesty a ještě se míjet s protijedoucími turisty, zvyklými na široké středoevropské silnice. S rychle přibývajícím výškou rostou i naše chmury z vývoje počasí. Blha, déšť, sníh a to mám dnes v úmyslu zdolat nejvyšší horu Norska Galdhøpiggen /2 469 m/. Počasí je stále horší, a tak o údajné krásné scénérii si můžeme počíst pouze v autoatlasu. Popravdě řešeno, z auta toho zde není vidět zřejmě mnoho ani při krásném dni, většina silnice, která splhává od moře až do 1440 metrů, je totiž obklopena až několikametrovými sněhovými bariérami, takže si při jízdě připadáte spíše jak v ledovém toboganu, než na silnici první třídy. Občas máme zaparkovaná auta, a když se mána trochu protrásne, uvidíme desítky jejich majitelů brávit oběma běžec-kými styly okolní sněhové pláň.

To už jsme v obci Seldeund, kde musíme odbočit k horskému středisku Juvasshøtta, místo nástupu. Využíváme nepřítomnosti výběrčího a zdvižené závory u vjezdu /tyto horské stezky jsou soukromé/ a už nás nic nemůže zdržet. Alespoň si to myslíme. Téhož názoru ovšem není

chladicí systém našeho vozu. Když se umoudří, dojíždíme do horského střediska ve výši asi 1900 metrů. Rozhled je tu skvělý, ale jen do výše 2000 metrů. Co je výš, to je nám záhadou skrytou do nepropustné vrstvy mraků. Rychle se převlékám a podle automapy v měřítku 1:1000000 určuju směr postupu do mraků. Nic jiného mi ostatně nezbývá. Několik z všudypřítomných lyžařů na můj dotaz o směru cesty k cíli mého výstupu ukazuje kamsi do mlhy, pochopitelně každý jiným směrem.

Těžce vyzbrojen odcházím předpokládaným směrem a skutečně. Asi po kilometru postupu nacházím uprosřed sněhových polí mužíčka. Vzhledem k tomu, že v automapě není jiná cesta vyznačena nebo popsána, musím věřit, že se pohybuji správným směrem. Viditelnost 10 až 20 metrů, ale cesta vede stále do kopce, až se najednou prudce zdvihá. Supím vzhůru, když se proti mě náhle vynořuje dvojka Angličanů. Nejsem v jejich jazyce vzdělán, přesto se však domlouváme, že vrchol je nedaleko, slabou hodinku po hřebeni. Skutečně, za třičtvrtě hodiny jsem na vrcholu Galdhøpiggen a zápolím se samospouští při pokusu udělat vrcholové foto. Nedaří se, tak alespoň fotím vrcholový dalekohled, který je tu k použití zcela zdarma, dokonce s vyznačením všech významných pozic v dosahu optiky. Vzhledem k dohledu pět metrů je to výhodě jen zdánlivá, a tak začínám sestupovat jen s malou radostí, bez jediného snímku z okolních scenerií.

Od moře vyjíždíme tisíc metrů do hor a dalších tisíc metrů sjíždíme k Romsdalfjordu. Před námi je městečko Andalsnes, horské středisko kraje Romsdal, ležící poněkud netypicky na březích moře. Přesto právě v jeho okolí se nalézají nejvýznamější terény celého Norska, vyhledávané lezeckými křehkými muži světa. V údolí řeky Reuma se tyčí strmé stěny, kterým vedoucí Trollwand se svými tisíci metry kompaktní svíslé a místy převislé stěny. Poprvé byla zdolána v roce 1967 a dosud v ní bylo vylezeno asi osm cest nejvyšších stupňů obtížnosti. Svědčí o tom i ta skutečnost, že přes optimální počasí ve stěně nikoho nevidíme. Nedíváme se. Sebedokonalejší fotografie nedokáže vystihnout působivost stěny, kterou cítím při pohledu z bezpečí parkoviště.

Nejen zdolávání stěn směrem vzhůru, ale i opačný pohyb pomocí řízeného padáku zde byl a je oblíbeným sportem. Pohlednice s mužem právě startujícím na takový let z místa zvaného Fjellhop /Ptačí skok/ je známé i u nás doma. Je sportem sice oblíbeným, ale zřejmě i značně rizikovým, o čemž svědčí hojně rozmístěné tabulky, které hrozí vysokými pokutami všem odvážlivcům a milovníkům této zábavy.

Obracíme k jihu. Zasněžené hory a ledovce se střídají s jezery a fjordy. Divoké vodopády k nám míří odkudsi z nedohledna, znovu vyjíždíme kilometr nad mořskou hladinu, abychom se k ní na sjezdějším sedlem opět spustili. S přibývajícím kilometry se vracíme do civilizace se všemi jejími radostmi i strastmi.

V protisměru míjíme houfně přijíždějící západní turisty v naleštěných vozech s přívěsy ale převážně obytnými auty. Na střechách mají lyže, lodě, kola, rogalá, prostě vše, čím se tu dá zpříjemnit moderní dovolená. Závidím jim, že mají tu svoji dovolenou ještě před sebou. Možná míří k polárnímu kruhu, nebo až na Nordcap, nejsevernější bod Evropy. Tohle jsme nestihli. Chce to nejen čas, ale i dost peněz. Až je budu mít, nebudu se rozpakovat a znovu je dám na cestu po této zemi. Zkuste to taky.

Lod přistává, nervozita narůstá. Sedíme připraveni v autě a čekáme, až na nás přijde řada. Muži se samopaly různě dirigují dopravu a občas podezřívavě nahlízejí do aut. Tu a tam některé podjede stranou, kde je podrobena důkladné kontrole. Atmosféra připomíná scénu z nepovedeného filmu o boji s teroristy. Jsme teprve u našich německých sousedů, ale vlastně už doma. Doma v oblasti reálného socialismu.

A D R E S Á Ř

Beneš Josef	Dukelských hrdinů 3, P70 00 P7	533641/396 379029	z
Elahna Petr	Mánesova 370,541 01 Trutnov	0939 5302	
Elahout Petr	Radvanice 91,512 62 Karlovice	0436 91296	
Borek Miroslav	Novodvorská 4.,140 60 P4	2324124/252	z
Cermák Jiří	Počernická 56,108 00 P10	275251/332	z
Čunát Jiří	Hraničářů 505, 407 78 Velký Šenov	0413 95682	
Doubrava Josef	Vlastovčí 17, 466 01 Jablonec n/ N.	0428 25736	
Hlaváček Vlastimil	Vilémov u Šluknova,407 80 Šluknov	15621/30	z
Hloušek Josef	Dukelské nám. 7, 466 01 Jablonec n.	N048 323/127	z
Hybner Jiří	Ke Džbánu 18,162 00 P6	2313427 347880	z
Jakubec Jiří	Kolského 1446,140 00 P4	702341/229 747379	z
Kaisler František	Kaňkovského 1241,18200P8	861841/59 842311	z
Kessner Robert	Lucemburská 22,130 00 P3		
Kindl Miloš	Sukova 559,160 00 P6	326407	
Kindl Zdeněk	U kolejí 22,160 00 P6	347701	
Klenka Jaroslav	Čižkova 15,130 00 P3	2758095	
Konrád Zdeněk	Uzbecká 1463,100 00 P10	330/45017 746581	z
Korálek Jan	Na domovině 691,140 00 P4	8723268	z
Krátký Otakar	V podhájí 9,14000 P4	216/14677 462116	z
Křemen Vladimír	Liliová 14,110 00 P1	812/3898 221511	z
Mochaň Aleš	B. Němcové 36, 46601 Jablonec n. N.	0428 21032	
Marych Vladimír	Liliová 8, 110 00 P1	2298933	
Mlýnský Petr	Koněvova 84,130 00 P3	2758816	
Ložbal Lubomír	Jaščíkova 1020,10200 P10	2316551	z
Novotný Jiří	Za sídlištěm 2145,140 00 P4	592301/ 467765	z
Olešar Martin	Biskupcova 7,13000 P3		
Pokorný Miloš	Bůhmova 1976,150 00 P5	277341/248	z
Pražák Jiří	Lid. milicí 1609,51101 Turnov		
Sajgal Stanislav	Gagarinova 801, 460 07 Liberec		
Staňek Miloslav	Přepeře 240,512 61 Turnov	0436 21521	z
Stránský Jiří	Fráni Črámka 15, 150 00 P5		
Stráňáček Pavel	Pod náspem 4,190 00 P9	861841/39,10 822036	z
Šindelář Milan	Bezručova 1936,511 01 Turnov	0436 21877	
Tomek Vladimír	Lidových milicí 1600,51101 Turnov		
Ulman Jaroslav	Sedlčanská 1327, 14100 P4	262551/	z
Vojtěch Miloslav	U Santosky 24,150 00 P5	8722/495,496z	
Vondráček Pavel		3111928	
Venclík Petr		048 22841	
Zvířecí Miroslav	Čistá 309, 51101 Turnov	4298343	
Votík Petr	Přímětická 1186,140 00 Praha 4		
Lahoda Ladislav			
Hybnerová Zdenka	Ke Džbánu 18,16200 P6	596179	
Velebová Daniela	Favorského 1902,15500 P5	8722/495,496z	
Vojtěchová Miloslava	U Santosky 24, 150 00 P5		

Pozn. z - telefon do zaměstání, ostatní domů

